

THOMAS TEGLGAARD

TÅRNET
I SINEAR

THOMAS TEGLGAARD

ROMAN **Tårnet**
i Sinear

LOHSE

Indhold

FØRSTE DEL: VELSIGNELSEN

1. Arken	8
2. Den åbne dør	20
3. Blodig alvor	28
4. Forjættelsen	34
5. Minder fra Den Gamle Verden	42
6. Jafets bekendelse	53
7. Ægteskabstilbuddet	61
8. En lykkelig kvinde	72

ANDEN DEL: FORBANDELSEN

9. Den førstefødte	78
10. Beretninger fra det fjerne	87
11. I teltet	94
12. Venner – til døden	104
13. Bryllupsfesten	115
14. Solias kys	123
15. Alting ophævet	131

TREDJE DEL: OPBRUD

16. Ved ankerstenen	140
17. Retssagen	159
18. Jordskælvet	167
19. Under de tunge regnskyer	180
20. Opbrud	190
21. Rejsen	201
22. Jægeren	207

FJERDE DEL: BYEN

23. Shelas bøn	216
24. Vogteren	223
25. Bange anelser	229
26. Gensynet	239
27. Afsked ved daggry	253
28. Nattens mørke	259

29. Tempelpladsen	268
30. Ur.	287

FEMTE DEL: HERSKEREN

31. I Jafets hus	304
32. Blomsterhandleren	322
33. En festaften hos Nimrod	333
34. Gomers ulykke	344
35. Slangebids	359
36. Med tomme hænder.	371
37. At gå i fred.	381
38. Dagens spørgsmål – og nattens	391
39. Sjælens kvaler	412
40. Inden solnedgang	423
41. Det Store Råd	438

SJETTE DEL: ARKITEKTEN

42. På den første terrasse	452
43. En fars råd	465
44. Alinja	475
45. Byens daglige mirakel	487
46. Nimrods datter	502

SYVENDE DEL: TEMPLET

47. Skyggen	510
48. Manden på seglet, manden med seglet.	520
49. I patriarkens hus	531
50. Shelas tale	544
51. Balan.	560
52. Nat i Sinear	577
53. Nattevandreren	589
54. Opgør	604
55. Ved Eufratfloden	614

OTTENDE DEL: OVER JORDEN

56. Guds Port	630
57. Den Første Af Alle Morgener	639
58. Mørkets gerninger.	685
59. De eneste to	693
60. Gæsten	705
61. Den åbne dør	712

Forfatterens bemærkninger	732
-------------------------------------	-----

FØRSTE DEL

Velsignelsen

1. Arken

Efter 375 dage i arken fik Noa endelig den besked, han havde længtes sådan efter. Skulle de blive i det forbistrede skib meget længere, ville de blive aldeles vanvittige alle sammen. Det var egentlig ikke livet som dyrepasser, der var problemet. Faktisk måtte han indrømme, at han virkelig nød at gå helt tæt på slangerne, tale til leoparderne og slå armene omkring de store løvers hals. Han huskede kun alt for godt, hvor farlige disse dyr engang havde været. Selv Kam syntes igen at bemærke, at Gud virkelig havde gjort et stort mirakel.

Besyderligt. Ikke bare det med dyrene. Også det med Kam. At noget menneske kunne have så dårlig hukommelse. Underligt nok syntes han så begavet, når det gjaldt alt muligt andet. Kam, Noas anden søn, den første af tvillingerne. Kam, den søn som uden at vide det holdt sin far vågen om natten ... eller rettere: det, som formentlig var nat. Det var nemlig ikke meget lys, der trængte ind i arken, der var i det hele taget ikke særlig meget lys, heller ikke udenfor. Alting var mørkt eller i bedste fald dunkelt. Udenfor rasede stormene, hvor de dog rasede; indenfor var de nok i ly for vandenes brusen, men ikke for den selv samme ondskab, som Gud havde søgt at udslette gennem oversvømmelsen.

Vidste Kam mon, hvilke kvaler Noa led for hans skyld? Kam, hans mors yndling, den smukke, gyldne skønhed, som kvinderne flokkedes om, dengang det stadig gav mening at tale om,

at der fandtes så mange kvinder, at de kunne flokkes. Kam, den mand, som alle kunne lide, og som alle havde gode grunde til at kunne lide. Han var venlig, hjælpsom, forstående. Altid morsom. Åh, hvor han dog kunne være morsom, den Kam. Hvor ofte havde de ikke siddet her i det dunkle – i *kommandocentralen*, som var hans helt konsekvente betegnelse for det lille rum, de spiste og sov og elskede i – og tænkt dystre tanker, talt om alle de mennesker, de savnede, og så sagde knægten et eller andet forløsende, som fik smil og latter tilbage hos dem? Kommandocentralen havde han kaldt det, morsomt var det, men det var vel kun Noa, som rigtig havde bemærket det ironiske og tragiske i ordet. Pointen var, at de ikke kommanderede noget som helst. De styrede ikke skibet selv. De drev omkring på må og få, med drivankrene hængende efter sig.

Hvor meget Noa end anstrengte sig, kunne han ikke få Kam til at fatte, at de havde den allerbedste kaptajn med på skibet, nemlig Gud Den Almægtige selv, som kendte alle vind- og vejrforhold, og som, hvis det skulle være, ligefrem kunne løfte skibet op i luften, hvis en bjergtop under dem skulle komme i vejen.

Timingen havde været rigtig dårlig. Noa havde haft endnu en af sine alvorlige samtaler med sin søn, og han havde netop sagt det med, at Gud aldrig ville tillade dem at lide skibbrud, da der lød et enormt brag, og de begge blev slynget gennem luften og ind i væggen. Kam havde ikke kommenteret det, blot set overbærende på sin far.

Det var nu mange dage siden. Det havde været meningsløst at forklare, at det kæmpebump blot betød, at deres trængsler snart var slut. Vandet var sunket og sank stadig. De var stødt på grund – endelig! Det, de havde oplevet de sidste dage, var en mægtig storm, som havde blæst hen over jorden for at tørre den. Snart ville Gud give dem tilladelse til at gå ud af arken.

Noa havde ofte forsøgt at ransage sig selv: Elskede han Kam mindre end sine øvrige sønner? Han kunne ikke frigøre sig fra den tanke. Det ville have været en stor synd at gøre urimelig forskel på de tre. Kam selv havde aldrig povet at påstå noget sådant, det behøvede han heller ikke, et smerteligt blik var nok. Men var det sandt?

Engang havde han talt med sin hustru Emzara om det. Det var før vandfloden på en af disse lune aftener, hvor man sidder og nyder maden og vinen. Eller nød. Hvem vidste, hvilken verden der ventede dem? Ville det blive muligt igen at dyrke druer, at presse vin? Gud havde mere end antydnet, at der ventede dem en forandret verden. Vandfloden var begyndelsen til fuldstændig forandrede klimaforhold. Når det igen kom på mode at studere vejforholdene, ville man sige, at vandfloden og selv den store storm var naturens måde at bringe balance på, og som tiden gik, ville man glemme den egentlige årsag til, nå ja, alting vel-sagtens. Den aften for kun få år siden, hvor de havde siddet på terrassen i deres lille hus lidt uden for byen med et køligt glas vin i hånden, havde Noa endelig fået sat ord på det, han så længe havde spekuleret over.

“Er jeg urimelig?”

276 års ægteskab gjorde det muligt for ham at nøjes med en så kort sætning og så forvente, at Emzara vidste, hvad han mente. Hun på sin side sprang også nogle led over og svarede:

“Hvis du endelig vil vide det, så tror jeg næsten, at du elsker Kam mere end de andre. Al den energi du bruger.”

Det var sandt, det vidste han, så snart hun havde sagt det. Men heraf fulgte så endnu et spørgsmål, som han netop skulle til at formulere, da hun besvarede det for ham:

“Og nej, du forsømmer ikke de andre.”

Så lo de. Det gjorde de ofte, når de havde disse nærmest telepatiske samtaler, som for dem var så naturlige. Hvor mennesker dog snød sig selv for mange velsignelser. De giftede sig og blev skilt, og de giftede sig igen og igen – og kun de færreste nåede at opleve det fantastiske at vokse rigtig sammen med et andet menneske.

Men al den ulydighed imod Gud var slut nu. Vandmasserne havde for længst druknet og opløst de mange mennesker. Noa burde vel have ondt af dem. Det besynderlige var imidlertid, at det kun var i glimt, at medlidenheden vandt over lettelsen. Verden var virkelig blevet et ondt sted at være. Alene i Noas levetid havde forråelsen været til at tage at føle på. Kæmperne havde raset; fra bjergene havde de domineret store landområder med en besynderlig brutalitet. Kongerne havde ladet alle lige fra frie, tapre mænd til de mest underdanige slaver mærke deres magt. Men værst var nok præsterne, som gjorde skaden i det skjulte, de, som havde været sat til at stille det fortabte menneskes åndelige tørst, og som kun havde givet disse stakler gift, fordi det var det, de allerhelst bad om. Engang havde de været Guds redskaber – Noa kunne endnu huske sin far og ikke mindst sin farfar fortælle om gamle dage – men de havde mere og mere fået rollen som Fristerens forlængede arm. Han, som engang måtte krybe i en slanges skind for at friste Eva, tog nu åbenlyst bolig i mennesker, uden at nogen forsøgte at standse det. Man kaldte det i bedste fald vanvid, i værste fald bekræftede man, at gudssønnerne ikke kun var gammel overtro, men en manifestation fra den åndelige verden. En sådan besættelse var i visse, oplyste kredse ligefrem eftertragtet. Fra præsterne var budskabet, at det var Guds måde at vise sin velvilje på: Ved at mennesket, som var skabt i Guds billede, på denne måde kunne få del i guddommelighed.

Dette var altså sandheden om Adams forkvalede slægt: Man åd og drak, man giftede sig og lod sig skille og giftede sig igen, eller man gjorde sig ikke engang den ulejlighed at lade sig skille, men muntrede sig med flere kvinder ad gangen. Man holdt fester fra den hverdag, som for de fleste mennesker hovedsageligt bestod af hårdt arbejde, men for en lille elite betød en endeløs række af delikate oplevelser. Man påkaldte sjældent nogen gud, og når man endelig gjorde, fordi man var ked af det, eller fordi man var overstrømmende lykkelig, eller fordi man mærkede tomheden gnave, så skete det ved at henvende sig i et af de mange templer, betale præsten for et offer og en bøn, hvorefter man gik hjem igen med den viden, at der nu var taget hånd om det alt sammen.

Det blev ofte meddelt, at der skete dette eller hint i templerne, noget stort, noget spektakulært, men på en eller anden måde var det lykkedes at gøre folk døve for budskabet. Selv ikke de mest dristige begivenheder kunne trække mennesker til, eller det ville sige, at Kams kone, der havde søgt tilflugt der nogle år tidligere, havde været undtagelsen, som bekræftede reglen. I flere århundreder var det kun et fåtal, der interesserede sig for det åndelige; enhver havde rigeligt at se til i hverdagen. Imidlertid havde de allerfleste stor respekt for det, når nogen gjorde sig anstrengelser for at komme i kontakt med gudssønnerne. De fleste havde enten selv forsøgt sig eller kendte nogle, som havde hengivet sig til gudssønnernes kærlighed – om ikke andet så anede vel alle, hvad der foregik af brunstigt samkvem mellem dæmonerne og de kvinder, som fædre i deres uvidenhed eller – værre – religiøse iver gav deres døtre hen til.

De havde fået 120 år. Noa mindedes med bitterhed, hvordan han kort efter Guds befaling om at bygge arken havde indkaldt til stormøde i dalen. Fra den store talerstol havde han sagt det,

som det var: At den menneskeslægt, som for under to tusinde år siden var blevet drevet ud af Edens have, nu var i færd med at føje hidtil usete dimensioner af synd til den enorme mængde, som allerede hobede sig op. Han var selv en del af alt dette, de måtte tilgive ham, det var da også derfor, at han ustandseligt bad Gud om nåde og oplevede det forunderlige, at Gud erklærede ham retfærdig.

Han var nær blevet lynchet. Kun kæmpernes indgriben havde forhindret det. Hvorfor de havde gjort det, undrede ham stadig – han tolkede det som et Guds under. Jafet, derimod, mente, det skyldtes, at de anså Noa for en så stor uromager, at det tjente deres interesser bedst, hvis han levede og fortsat kunne sørge for splittelse i Den Gamle By.

Efter den episode var det, som om de sidste hæmninger blev smidt. Der bredte sig en bizar løssluppenhed i byen, og volden og besættelserne fik luften til at vibrere af skrig og stønnen, mens dommedagsprofeternes løsningsforslag antog stadig nye dimensioner af listig ondskab forklædt som fromme ofre og bønner.

Så en dag var arken færdig. Det var på den tid, at sælsomme beretninger nåede deres ører, beretninger om dyr, som gik to og to, nærmest i lange kolonner. Jægerne forsøgte naturligvis at skyde dem, men pilene nåede aldrig deres mål. Der blev kaldt til nye møder i dalen, og Noa forsøgte at komme til orde, men ingen tillod ham det. Man måtte gøre noget for at stoppe dette vanvid. Løver gik jo lige bag antiloper uden at angribe. Slanger og mus og får og andre uforenelige størrelser gik i samlet trop imod dem. Nærmest som en hær, der marcherede. Det var et varsel, mente præsterne, et varsel om, at noget ondt var ved at ske; man var nødt til at formilde gudssønnerne.

Det måtte have været en vanskelig manøvre for Den Onde: Først at lade, som om han ikke eksisterede, prisgive menneske-

slægten til sine altfortærende lyster og egoisme, for så, da Gud endelig syntes at gribe ind, at fare frem på den mest nedrige måde. Den ene dag hed det sig, at de åndelige kræfter kun var menneskers forestillinger – den næste stod det alle klart, at der var stærke kræfter på spil, så stærke, at noget måtte gøres, hvis ikke ondskaben skulle fortære ikke bare Den Gamle By, men hele dalen. Ja, hvem vidste, om ikke hele menneskehedens eksistens stod på spil?

Det var ikke nemt for Noa at tænke tilbage på alt dette. Ene mand havde han vovet at fastholde sandheden, han havde hvi-sket, råbt og grædt, han havde skrevet sit åndelige manifest, i hvilket han postulerede, at hele menneskeslægten havde hengi-vet sig til ugudelighed og afgudsdyrkelse, hvilket i virkeligheden var det samme, og folk havde slået sig på lårene af latter. I bedste fald. Der havde også været alle chikanerierne, ikke bare af ham selv, men af hele familien. Kun Kam var gået helt fri af alt dette, rigdom og berømmelse havde gjort ham næsten urørlig.

Hvad der var foregået i templet, havde de færreste anet. Noa heller ikke. Han var blevet afskediget for et halvt årtusinde siden, længe før han var blevet indviet i noget som helst. Planerne om selv at blive præst og revolutionere tingene indefra lod sig ikke gøre. Trods en nærmest eksplosionsagtig begyndelse med alle præsternes benovelse over en opgavebesvarelse på første semester om Guds skabelse ikke bare af den synlige verden, men også af hele ånde verdenen, var han snart blevet ekskluderet af det gode selskab. Det var sket allerede på andet semester, hvor han havde skrevet om Guds hellighed, og hvor han til forsva-ret havde argumenteret for, at alle mennesker skulle kræves til regnskab for deres liv. Ja, havde hans opponenter sagt, når vi gjorde godt, mødte vi godt, og når vi gjorde ondt, mødte vi ondt – det vidste enhver! Nej, havde Noa sagt, alle gjorde ondt, han

tvivlede faktisk på, at nogen, selv ikke de hellige præster, foretog sig andet, og for det alt sammen skulle Gud kræve hver enkelt til regnskab. Gud havde sagt til Adam og Eva, at hvis de spiste af det forbudte træ, så skulle de dø. Og her i landet, mente Noa, åd man ikke andet end den fordømte frugt.

Her havde Den Højeste lænet sig frem og spurgt, hvor konkret denne påstand skulle opfattes. Og Noa havde vidst det i samme øjeblik; alligevel havde han ikke tøvet med at sige sandheden. Hvor kunne han andet end sige sandheden? Og drevet helt derud, hvor han vidste, at alle karrieredrømme allerede var forlist, fik han sagt det, som han så brændende havde ønsket at sige siden optagelsen på det teologiske fakultet: “Fuldstændig helt og aldeles konkret. Du og jeg, alle her, alle i byen, i dalen, ja, i hele verden skal stå til regnskab over for Skaberens, og det er mildt sagt ikke noget, vi skal glæde os til. Alt, hvad vi gør, er ondt, og vi må alene håbe på, at løftet til Adam står ved magt – og det gør det! – en dag knuser han slangens hoved. Det er desværre lykkedes den gamle slange at bilde os noget andet ind, og jeg kender intet sted, hvor han synes at lykkes bedre med sit forehavende end her i templet, hvor alting emmer af fromhed og inderlig religiøs hengivelse ...”

Han havde vist sagt meget mere; da de første ord var sagt, trak de på en eller anden måde de efterfølgende med op fra hjertet. Til sidst havde de fået ham standset. Han dumpede naturligvis, begrundelsen var hans useriøse tilgang til teologien, en tilgang som var både sværmerisk, usaglig og selvretfærdig. Han fik aldrig mulighed for at gå semesteret om. Senere den eftermiddag, hjemme på gården, meddelte han kortfattet sin far, at han havde svigtet sit kald, og at han meget gerne ville have lov til at arbejde ude på vinmarkerne, sådan som hans far oprindeligt havde foreslået ham. “Det var på tide,” sagde Lemek. “Jeg ved

heller ikke, hvad du havde forestillet dig. Du er vindyrker ligesom din far. Al den teologi gør folk skøre i hovedet.”

Nej, han vidste ikke, hvad der skete i templet. Han havde ikke set andet end det, der var tilgængeligt for alle. Men han havde hørt rygterne, de rygter, som han var overbevist om, at alle var bekendt med, men som ingen syntes at have nogen interesse i at afsløre, eftersom alle lå under for de såkaldte gudssønners luner.

Så var han altså blevet vinbonde ligesom sin far. Indtil den dag Gud udtalte dommen og fristen på de 120 år. Herefter var det gået stærkt. Vel var Noa vindyrker, men nu fik han i tillæg en helt ny opgave. Det var ikke, fordi han havde holdt sin tro hemmelig, men indtil nu havde han nøjedes med at lade sine gerninger tale for sig selv og kun, når nogen spurgte, videregivet den tro, som hans far havde givet videre til ham: Troen på, at Skaberen ikke havde vendt sin skabning ryggen, men at skabningen lige siden udvisningen af Edens have havde gjort sit bedste for at vende *ham* ryggen. Selv alle de religiøse bestræbelser i templerne var i virkeligheden en hån imod Gud ... Det var her, folk plejede at stå af. Det var her, der begyndte at falde hårde ord. Det var her, venner blev til fjender. Og det var derfor, på grund af den megen forbitrelse, at Noa i mange år ikke ivrede med at fortælle andre end sin nærmeste familie, især sine børn, om Den Almægtige Gud, som ikke havde det allerfjerneste med templernes afgudsdyrkelse at gøre. Men med Guds dom ætset ind i sin samvittighed kunne Noa ikke tie stille længere. De kaldte ham Retfærdighedens Forkynder og mente vel Selvretfærdighedens – det blev i hvert fald hans øgenavn, selv om ingen gad høre på ham.

Efter hans far Lemeks død, her kort før farfar Metusalem endelig begyndte at vise de første tegn på alderdom, ændrede Noa strategi. Tilskyndet af Gud – ja, han turde knap udtale dette

højt, men det var, som han sagde til sin kone, sandheden – lod han marker være marker og brugte al sin tid på at færdiggøre arken og ellers prædike for enhver, der gad høre på ham. For at kunne gøre det, måtte han rejse langt bort til steder, hvor man ikke kendte ham. I Den Gamle By var der ikke andet at gøre end at prædike for enhver, som *ikke* gad høre på ham. Og de lo ad ham og sagde: “Er det ikke Noa, den store landmand? Er han blevet spliterravende vanvittig?” Man fandt ud af, at han engang havde forsøgt at blive præst, men ikke havde magtet de svære eksaminer, og en ekspert i sindets lidelser stod frem og forsøgte at forsvare den gamle, tossede mand med, at det slet ikke var unormalt, at barndommens og ungdommens traumer i en sen alder fik ejendommelige senfølger, fortrænge kunne mennesket jo ikke i al evighed, vel?

Vanvittig eller ej, Noa havde fuldført projektet, og arken stod færdig. Trods al mulig modgang og spot og sabotage lykkedes det. Dyrene kom. Nogle af dem syntes endda at holde vagt omkring arken. Alting var rede. De, som ville, kunne redde sig fra katastrofen. Men der var ikke nogen, der ville, nej, der var ikke nogen. Selv ikke de få gamle venner, hvor Noa havde håbet, at de trods alt ville høre på ham. Hvad kunne det skade at søge ly i arken? Da det endelig kom til stykket, blev de væk. De blev inde i byerne, hvor alting på få dage blev til fortættet ondskab. Dæmonerne havde for længst vejret den forestående katastrofe, og det var, som om menneskene også havde. Noa kunne høre dem feste flere kilometer borte.

Og mens alt dette rasede, mens Noa græd sig i søvn om aftenen, mens bekymringer og tiltagende hån og undren over arken, mens sabotage og ondskabens eskalering gjorde livet uudholdeligt, mens venner blev til fjender, og ørerne lukkedes, så ingen længere kunne høre, hvad han sagde til dem, blev målet for dyrenes

færd klar for de få, der anså begivenhederne hos Noa for mere interessante end byens orgier. Underholdningen var også i top: En gammel mand havde bygget et enormt træskib midt inde på land. Så kom dyrene, alle mulige og umulige arter. Snart begyndte dyrene i god ro og orden at gå ind i arken, ind i de båse og bure, som Noa og hans sønner havde indrettet til dem.

Den sidste dag var folk decideret krigeriske. Skønt de altså havde været som dyr, der instinktivt vejrer, at noget er på vej, havde de dog aldrig begrebet noget som helst af, hvad der var ved at ske. De forsøgte flere gange at brænde arken af, de forsøgte endda at få fat i Noa og hans familie, de ville slå dem ihjel, men de store rovdyr stod vagt og tillod ingen at komme dem for nær. Da Noa derfor som den sidste gik ind i arken, vendte han sig ikke om for at se på de mange mennesker, som stod derude og råbte efter ham, for de skulle ikke se hans tårer. Det var heller ikke nødvendigt; døren gled lydløst i bag ham.

Ventetiden i arken havde været uudholdelig. Var det blot, som adskillige havde påstået, en gammel mands galskab? Kunne det virkelig passe, at Gud ville udslutte hele menneskeslægten fraset otte? Kunne Gud, som var kærlig og forstående, og som selv værdsatte sit skaberværk, virkelig finde på at udslutte det alt sammen?

Udenfor lød de hadefulde stemmer. Nogen råbte noget med at hente og noget med ild og noget med at slå hul. Det var ikke svært at gætte, hvad meningen var. De hørte dem også hamre løs imod skibet. Men så blev der pludselig stille. Helt stille. Indtil det begyndte at regne.

Til at begynde med havde det været Kam, som viste tegn på den største lettelse. Vel omtrent et døgn efter, at de havde mærket vandet løfte arken op, havde de hørt nogen banke på døren. Eller var det banken? Der havde også været en anden lyd, muligvis

lyden af et desperat skrig langt borte. Der havde længe hersket en trykket stemning i skibet, ingen af dem sagde særlig meget, men det var her, Kam havde sagt de forløsende ord:

“Helt ærligt, hvis vi skal gå her og flæbe over at være i live, så tror jeg altså, at jeg foretrækker en kold dukkert udenfor!”

Nu – efter mere end et år i dette skib – nu havde Gud endelig givet befalingen om at åbne op til Den Nye Verden.

Noa havde kaldt dem sammen i kommandocentralen. De stod forventningsfulde og betragtede ham. Han forsøgte at smile, men det blev kun til en flygtig krusning på læberne. Så vendte han sig om imod døren og åbnede.

2. Den åbne dør

Kam havde stået bagerst og ventet, indtil de øvrige syv var trådt udenfor. Han skuttede sig, fordi det var blevet hundekoldt, straks Noa havde åbnet døren. Luften rev i lungerne. Den jog al lugt af dyremøg, træ og tjære bort, og Kam lukkede øjnene og trak luften hårdt ind gennem næseborene.

Det var kun enkelte glimt, han havde fået af verden udenfor, og Nirula havde allerede været henne og tage ham i hånden og trække i ham, så han kunne gå ud før hende. Men han havde blot smilet til hende og sagt, at han ville blive et øjeblik, for når først han trådte ud af denne dyrelortindsmurte trækolos, ville han aldrig kunne vende tilbage.

Nu gik han helt hen til døren og så ud. Noa havde ganske vist fjernet tagdækningen for flere dage siden, så de alle var i stand til at se ud, men Kam havde tøjlet sin nysgerrighed. Det ville simpelthen ikke være muligt for ham at have set verden udenfor og forblive i arken, det var han sikker på. Men nu, nu stod han ved døren i siden på arken og så ud. Han blev helt svimmel. De befandt sig muligvis på et bjerg, sådan som hans far for over en måned siden havde sagt, men det virkede nu snarere som en stor ø. Det meste af landskabet var helt goldt, sådan som bjerge jo er, men denne fornemmelse af at være højt oppe over havoverfladen var der slet ikke. Ganske vist var der mange kilometer land, de umiddelbart ville kunne slå sig ned på, men i det fjerne strakte

sig noget, som nok lignede hav, men som var resterne af vandfloden. Dér et sted under vandet var mennesker blevet født, dér havde de levet og elsket, dér havde Gud slået dem ihjel.

Gud havde åbenbart mistet troen på, at det ville blive bedre. Det skulle såmænd nok passe, at det aldrig ville blive helt godt, men på den anden side kunne mennesker forandre sig. Det var en af de ting, som adskilte dem fra dyrene. Hvorfor havde Gud ikke givet dem chancen? Og hvad mere var: Hvad fik Gud til at tro, at denne familie ville være så meget anderledes?

“Kam, kom!” råbte Sem.

“Ja, halløj, din røver, kom herved!” råbte Jafet.

De så alle op på ham. Hans mor og far. Hans gravide hustru. Ur og Edel'e. Alle. Hele menneskeheden. Kam havde aldrig følt sig så alene.

“Er der om lidt,” sagde han til dem og gik tilbage, ind til de store bure. Her gik han lidt rundt, sådan som han havde for vane, men i dag var dyrene langt fra så rolige, som de plejede. Da han rakte ud for at klappe tigreren, snappede den efter ham, og han havde nær mistet sin arm.

“Udmærket,” sagde han til dyrene. “I får en chance for at slippe ud herfra, men skynd jer bort, og vent jer ikke for meget af livet. Mine pile vil finde jer!”

Han gik tilbage til kommandocentralen, sprang hen til døren og ud igennem den. Rebstigen brugte han knap nok. Da han igen stod på jorden efter mere end et år i arken, kyssede han klippen under sig og udstødte et højt brøl. Så gik han hen og omfavnede de andre.

“Vi skal have fat i noget mere tøj,” sagde Emzara. “Vi bliver forkølede af den kulde.”

“Prøv at se op imod himlen,” sagde Sem. “Den er mere klar, end jeg husker den.”

“Synsbedrag,” sagde Jafet.

“Nej, det er rigtigt nok,” sagde Noa. “Den hvælving af vand, som beskyttede jorden før, er bristet. Hvis I ikke husker jeres barnelærdom, er jeg bange for, at vi har spildt tiden i arken. Gud skabte hvælvingen, som skilte vandet under hvælvingen fra vandet over hvælvingen. Det vand, som skulle beskytte os imod solen, blev vores undergang. Ironisk, ikke sandt?”

Og drønirriterende at du altid skal være så bedrevidende, tænkte Kam. Men han sagde det ikke. Og hans far var for tyk-pandet til at fatte, hvor trættende han var at være sammen med. Det var altid ham og hans Gud, altid ham og hans ofre, altid ham og hans naive tro på, at alting på en eller anden måde nok skulle ordne sig, fordi Gud havde lovet at genoprette alting, det havde Adam selv fortalt sine børn og børnebørn og tipoldebørn; selv da han var blevet gammel og glemsom, syntes lige netop dette ikke at ville glide ham af hænde. “En dag,” havde han sagt på sit dødsleje, “en dag ...” havde han gentaget, hvorefter han var udåndet. De havde alle vidst, hvad det betød: Guds frelse. Jo tak, det så man tydeligt!

Mens Emzara kravlede tilbage op ad rebstigen, begyndte Noa at samle sten sammen. Kam behøvede ikke spørge, hvad de skulle bruges til. Heller ikke da hans far råbte til hende: “Skat, tag også offerdyrene med ned!” Selvfølgelig! Som om Gud ikke havde fået rigeligt. Selv ikke skrigene og angsten og blodet fra millioner af mennesker kunne vel mætte ham.

Om de mange dyr, som de senere ofrede, kunne mætte Gud, tvivlede Kam også på. Men at de på en eller anden bizar måde bekom ham vel, kunne der ikke være tvivl om, for nu talte Gud, så de alle kunne høre ham. Der var ikke noget at se, kun denne vældige stemme, som fik dem alle til at kaste sig til jorden i ærefrygt:

“Bliv frugtbare og talrige, og opfyld jorden. Hos alle de vilde dyr, hos alle himlens fugle, hos alle krybdyr på jorden og hos alle havets fisk skal der være frygt og rædsel for jer; de er givet i jeres magt. Alt, hvad der rører sig og lever, skal I have til føde. Jeg giver jer det alt sammen, ligesom jeg gav jer de grønne planter. Men kød med liv i, med blod i, må I ikke spise. Og jeres eget blod vil jeg kræve hævn for; af ethvert dyr vil jeg kræve hævn for det, og af ethvert menneske vil jeg kræve hævn for et menneskes liv. Den, der udgyder menneskets blod, skal få sit liv udgydt af mennesker. For i sit billede skabte Gud mennesket. Men I skal blive frugtbare og talrige, I skal vrimle på jorden og blive talrige på den. Nu opretter jeg en pagt med jer og med jeres efterkommere, med ethvert levende væsen hos jer, fuglene, kvæget og alle de vilde dyr hos jer, alle der gik ud af arken, alle jordens dyr. Jeg opretter en pagt med jer: Aldrig mere skal alt levende udryddes af vandfloden. En vandflod skal aldrig mere ødelægge jorden. Dette er tegnet på den evige pagt, som jeg vil stifte mellem mig og jer og alle levende væsener hos jer. Jeg sætter min bue i skyerne; den skal være tegn på pagten mellem mig og jorden. Når jeg samler skyer over jorden, og buen kommer til syne i skyerne, da husker jeg på min pagt med jer og alle levende væsener, alt levende; vandet skal aldrig mere blive til en vandflod, der ødelægger alt levende. Når buen viser sig i skyerne, vil jeg se den og huske på den evige pagt, som er mellem Gud og alle levende væsener, alt levende på jorden. Dette er tegnet på den pagt, som jeg har oprettet mellem mig og alt levende på jorden.”

Jo, de havde ganske rigtigt alle kastet sig til jorden i ærefrygt, da Guds stemme havde lydt, også Kam. Men om aftenen kunne han alligevel ikke dy sig: “Tror Gud, at vi er tungnemme?”

Sem sagde: “Jeg er ikke sikker på, at det er selve hørelsen, han er bekymret for.”

Kam spurgte: “Hvorfor skulle han så gentage alting?”

Sem svarede: “Fordi det er vigtigt.”

“Naturligvis er det vigtigt,” sagde Kam, “men mener han virkelig, at vi er så tungnemme? Han vil gerne have, at vi forvalter jorden, javel, og han lover aldrig mere at ødelægge alt levende ...”

“Det sagde han ikke noget om, min søn, snarere tværtimod,” sagde Noa. “Kom, vi skal have de dyr ud, inden de splitter det hele ad.”

Det var for længst blevet nat, da de sidste dyr forlod arken. De præsterede ikke helt den samme disciplin som dengang, de gik ind i den. Der var noget euforisk, noget vildt og farligt over dem nu, man kunne slet ikke kende dem, og det lod ikke længere til, at de kendte de mennesker, som havde passet og plejet dem i over et år.

“Forestil jer, når vi engang fortæller vores børn om dengang, vi klappede løver og bespiste slanger,” sagde Edel’e.

“Har du da tænkt dig at fortælle dem det?” sagde Kam.

“Det havde jeg, ja.”

“Forventer du, at de vil tro på dig?”

Emzara rømmede sig. Det var nat, sagde hun, og om natten sov man; måske skulle de gå tilbage i arken, så de kunne få lidt mad og varme. Men hendes sønner ignorerede den opfordring. De var endnu opstemte af endelig at have ikke bare fast grund, men jorden, deres jord, under sig. Frisk luft. Bål. Plads.

Sem sagde: “Der vil være mange ting, som vil være vanskelige at tro på. Da gamle Metusalem fortalte os om Edens have, dengang vi var små, kan I huske det? Jeg var ...”

“Mener du første eller tyvende gang, han fortalte den historie?” spurgte Kam.

“Lad nu din kloge storebror tale ud,” sagde Jafet.

Sem fortsatte: “Han videregav det, sådan som Adam selv havde fortalt ham det, og jeg havde så vanskeligt ved at tro det ... Ja, det har jeg vel stadig.”

“Hvad skulle der være vanskeligt ved det?” grinede Jafet. “Nøgen uden at være lysten hele tiden, ingen ondskab hos sine brødre, at kunne gå hånd i hånd med Den Almægtige selv ... Jo, det er sandelig så ligetil.”

“Kom,” sagde Emzara. “Jeres far venter jer deroppe. Når sådan en gammel mand kan kravle op ad rebstigen, så kan I vel også.”

“Jeg skal ikke ind i det skib igen,” sagde Kam. “Ikke ti vilde heste ville kunne drive mig derind!”

“Det er der ligesom heller ikke,” bemærkede Jafet.

“Meget morsomt,” sagde Kam.

“Det var det muligvis, og jeg ville helt sikkert have værdsat det, hvis jeg havde humoristisk sans,” sagde Sem.

“Jamen, det har du da, skat,” sagde Ur. “Jeg husker engang ...”

“Tak,” sagde Sem, “det behøver vi ikke høre om nu.”

“Jo, sig det endelig, Ur!” sagde Kam.

Han skulle til at sige noget mere, da de hørte Noas dybe stemme oppe fra skibet:

“Hvor bliver I af, folkens? Har I tænkt jer at fryse ihjel dernede?”

Emzara sagde: “Vi kommer nu.”

“I gør måske,” sagde Kam. “Jeg skal ikke tilbage.”

“Du kan vel hjælpe med at pakke ud, min dreng.”

“Gerne, bare jeg ikke skal derind. Jeg er hundrede år, og du kalder mig en dreng ...”

“Du er en hvalp, det er, hvad du er. Kom nu bare i gang!”

“Sagde Gud i øvrigt ikke noget til far om, at vi skulle *forlade* arken?” spurgte Kam.

“Det gjorde han, ja, men han sagde ikke noget om, at vi skulle styrte ud i verden for at blive slået ihjel af vilde dyr og kulde og mangel på mad. Nu har vi knoklet hele dagen og aftenen og det meste af natten med, og det lykkedes os endelig til sidst at få dyrene ud. I morgen, min dreng, er det vores tur.”

“I dag er det min,” sagde Kam.

“Hvad er din?” lød Noas stemme bag ham.

“Jeg vil ikke tilbage i arken.”

“Heller ikke jeg,” sagde Noa og lagde sine hænder på sin søns skuldre. Han sendte Emzara sit bedste smil. “Jeg sad deroppe – og, skat, lille søde Emza, jeg ved godt, at det var mig selv, der sagde, at det nok var bedst at tage den allersidste overnatning i arken, den allerallersidste, jeg sagde muligvis også noget med at fryse ihjel lige før, men jeg tror ærlig talt ikke, at jeg kan gennemføre endnu en nat i arken. Lad os få bragt tingene ned.”

“Jamen vi bliver *forkølet*, Noa!”

“Så klarer vi nok også det, min egen.”

Noa sendte dem alle et bredt grin. Han var, tænkte Kam, næsten lige så euforisk som dyrene. Men i modsætning til dyrene virkede Noas begejstring ikke helt ægte, og han kunne ikke lade være med at spekulere på, om hans far kun havde skiftet mening af hensyn til ham.

Senere den aften, da det var blevet bælgravende mørkt, og de lå tæt sammen i deres hastigt improviserede lejr, viste det sig imidlertid, at Noa absolut ikke veg tilbage fra en egentlig konfrontation med sin søn. Bedst som der var blevet fuldkommen ro, lød den gamle mands stemme:

“Og med hensyn til det, I tidligere talte om, så vil jeg bare sige, at I naturligvis skal fortælle jeres børn og børnebørn og

deres børn og alle, I siden møder, om alt det, der er sket. Vi er øjenvidner, husker I nok. Hvis de så ikke vil tro det, så lad dem lade være med at tro det. Det bliver deres egen sag. Men vi er vidner, derfor er det vores pligt at vidne.”

“Men hvad,” spurgte Kam, “vil du så have, at vi skal sige?”

Noa svarede: “Vi skal vidne om Guds nåde imod os.”

Kam mumlede: “Og hans brutalitet over for de andre.”

Hvis Noa hørte denne sidste bemærkning, skjulte han det godt. Han kommenterede den i hvert fald aldrig. Det næste, man hørte fra ham, var en tung snorken, som, tænkte Kam, måtte skræmme alle farlige dyr langt ud i det dybe vand.